

**Що е „официален превод" и има ли той
почва у нас?
(18.11.2012)**

Единствената официална дефиниция на понятието „официален превод" е дадена в Закона за обществените поръчки и гласи: „Официален превод" е превод, извършен от преводач, който има сключен договор с Министерството на външните работи за извършване на официални преводи". Тази гениална дефиниция включва в себе си дефинираното понятие!

Ако някой млад преводач обаче реши да придобие правото да прави официални преводи и се опита да сключи за тази цел договор с Министерството на външните работи, оттам ще му обяснят, че такъв не се сключва с отделни преводачи, а само с фирми! Както вече споменах в "Терминатор на професията преводач", такъв договор се сключва въз основа на балсамирания правилник от 1958! Тази мумия обаче не е стояла в специален мавзолей, тъй като не е имало нужда. Институцията, която се крепи на него, и от която той се крепи, е неговият мавзолей.

В мавзолея, наречен „Консулски отношения" (КО), Правилникът е мумифициран преди 55

години. И това не е случайно. Пред саркофага на светия Правилник продължават да се кланят всички български държавни и общински учреждения, когато стане дума за превод на документ. Независимо от това как се назовава този превод - официален, заверен, легализиран, сертифициран, лицензиран или Бог знае още как - съответното учреждение, подкрепяно или не от някакъв закон, отдава почит на скрижалите на КО и признава само превод, „направен“ от фирма, сключила договор с КО. Ако някой наивен преводач направи превода, без да бъде под крилото на такава фирма, ще разбере, че в България свещеният Правилник на КО е над Закона! Преводачът НЯМА право САМ да поеме отговорност за превода си, въпреки че съгласно чл. 290, ал. 2 от Наказателния кодекс ИМА! Светият Правилник от 1958 е НАД Наказателния кодекс!

Това обожествяване на един идол - Правилника от 1958, обезкуражава всеки трезвомислещ преводач в България. Според нормалната логика би трябвало да се направи заключение, че Наказателният кодекс стои над някакъв вътрешноведомствен правилник, още повече като се има пред вид, че този правилник не се основава на някакъв закон. А да не говорим, че тази мумия-правилник противоречи на още доста закони. Но никой от българските законодатели 22 годи-

ни не се трогва от това!

Какво да кажем пък за заверката на подписа на преводача? В правилника нищо не се споменава за такова нещо. Дори и в Тарифа № 3 не може да се открие такава „услуга“ на КО. Въпреки това, защитени от вездесъщата сянка на правилника, служителите на КО продължават да заверяват подписите на преводачите в тяхно отсъствие, без да знаят автентичен подпис ли заверяват или фалшифициран.

Изводът, до който евентуално може да се достигне, като се вземат пред вид горните факти, е, че зад правилника на КО стоят мощни интереси. Чии? Тук може да се напише една доста обширна студия или многотомен роман. Авторът няма да съм аз. Липсват ми основните сведения, с които могат да разполагат само онези, чиито интереси стоят зад правилника. Омагьосан кръг.

В този омагьосан кръг десетилетия наред се върти професията преводач. Центробежната му сила постепенно изхвърля все повече и повече преводачи. А в центъра на този кръг стабилно си стои правилникът и пародийната дефиниция на „официален превод“. Нищо, че преводачите намаляват. Нищо, че преводач не може да сключва договор с КО, за да прави официални преводи. Омагьосаното ко-

лело си се върти и сигурно ще се върти до окончателното центрофугиране на професията преводач в България.

Ако не се вземат мерки и този правилник не бъде премахнат, ще настъпи голяма суша в професията преводач: тя ще бъде изстискана като пране в сушилня, смачкана и изплюта. И ютията на неумелите редактори няма да може да изглади смачканите преводи, които ще се появяват след това.

Обаче, този песимистичен сценарий, чийто автори целят единствено печалба на гърба на постоянно сменящи се безгласни и неопитни преводачи, неизбежно е обречен на провал. Алчността заслепява и е лош съветник. Печалбата не може да бъде вечна. И онези, които са я трупали, ще разберат, че тя се е обезценила.

„Внимавайте и се пазете от всякаква алчност, защото животът на човека не се състои в изобилието на имуществото му“
(Лука, 12:15).